

สารของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16

ในโอกาสเฉลิมฉลองวันสันติสากล

1 มกราคม 2012 / 2555

ให้การศึกษายาวชนในเรื่องความยุติธรรมและสันติภาพ

1. ในวาระการเริ่มต้นปีใหม่ ซึ่งเป็นพระพรของพระเจ้าที่ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติ เป็นสัญญาณให้ข้าพเจ้าส่งความปรารถนาดีมายังทุกท่าน ด้วยความเชื่อมั่นและความรักอย่างใหญ่หลวง และขออำนวยการด้วยความจริงใจว่า ช่วงเวลาในขณะนี้ของเรา อาจต้องได้รับจารึกไว้ ด้วยความยุติธรรมและสันติที่เป็นรูปธรรม

เราควรมีทัศนคติอย่างไรในการมองปีใหม่ ? เราค้นพบภาพลักษณ์ที่สวองามมากในเพลงสดุดีบทที่ 130 ผู้นิพนธ์บทเพลงสดุดีกล่าวว่า ผู้ที่มีความเชื่อเฝ้ารอคอยพระเจ้า "มากกว่าผู้ที่รอคอยเวลารุ่งอรุณเสียอีก" (ข้อ 6) พวกเขาเฝ้ารอคอยพระองค์ด้วยความหวังอันแน่วแน่ เพราะทราบดีว่าพระองค์จะทรงนำแสงสว่าง พระเมตตา และความรอดพ้นมาให้ การรอคอยนี้เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของ "ประชากรที่ได้รับเลือกสรร" ซึ่งตระหนักว่าพระเจ้าทรงสอนพวกเขาให้มองโลกตามความจริง และไม่ท้อแท้ต่อความยากลำบาก ข้าพเจ้าขอเชิญชวนให้มองปี 2012 ด้วยทัศนคติแห่งความไว้วางใจเชื่อมั่น ที่จริงปีที่กำลังจะผ่านพ้นไปนี้ (2011) มีร่องรอยของความรู้สึกไม่พอใจต่อวิกฤติที่ปรากฏขึ้นในสังคม โลกแห่งการทำงานและเศรษฐกิจ เป็นวิกฤติที่มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมและตัวมนุษย์ ดูเหมือนว่าเรามีได้ปกคลุมเหนือยุคสมัยของเรา และปิดกั้นเรามีให้เห็นแสงสว่างแห่งปัจจุบันได้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ในเงามืดนี้ หัวใจของมนุษย์ยังคงเฝ้าอรุณรุ่งอรุณ ดังที่ผู้นิพนธ์บทเพลงสดุดีได้กล่าวถึง โดยเหตุที่ความคาดหวังนี้คือพลังพิเศษและปรากฏชัดในตัวเยาวชน ความคิดคำนึงของข้าพเจ้าจึงมุ่งไปถึงพวกเขา รวมถึงการทำหน้าที่ที่พวกเขาสามารถสร้างและต้องสร้างให้เกิดขึ้นในสังคม ดังนั้น ข้าพเจ้าขอมอบสารวันสันติสากล ครั้งที่ 45 ในเรื่องของการศึกษาว่า 'จงให้การศึกษายาวชนในเรื่องความยุติธรรมและสันติ' ด้วยความเชื่อมั่นว่า เยาวชนผู้เปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นและอุดมการณ์ พวกเขาสามารถมอบความหวังใหม่ให้แก่โลก

ข้าพเจ้ายังส่งสารนี้ไปถึงพ่อแม่ผู้ปกครอง ครอบครัว และทุกคนที่เกี่ยวข้องในด้านการศึกษา และการอบรม รวมถึงบรรดาผู้นำทางศาสนา สังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสื่อมวลชน เพื่อให้เขาเหล่านั้นมีความสนใจต่อเยาวชนและความทุกข์ร้อนของพวกเขา และ

สามารถที่จะรับฟังพวกเขาและชื่นชมพวกเขา มิใช่เป็นเพียงสิ่งเสริมแต่งเฉพาะกาลเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่สำคัญที่สุดสำหรับสังคมโดยรวม เพื่อสร้างอนาคตแห่งความยุติธรรมและสันติ

สิ่งนี้เป็นเรื่องการสื่อสารกับเยาวชน ในเรื่องการชื่นชมต่อคุณค่าแห่งชีวิตเชิงบวกและกระตุ้นพวกเขาให้เกิดความปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตด้วยการรับใช้ "ความดี" นี่คือนโยบายหน้าที่ของเราแต่ละคน

ความกังวลห่วงใยที่เยาวชนมากมายทั่วโลกแสดงออกมาในยุคสมัยนี้ แสดงให้เห็นว่าพวกเขาปรารถนาถึงอนาคตด้วยความหวังที่แน่นอน ในปัจจุบัน เยาวชนกำลังประสบกับความเข้าใจเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง พวกเขาต้องการได้รับการศึกษาซึ่งเตรียมพวกเขาให้สัมผัสกับโลกที่เป็นจริงได้ดียิ่งขึ้น พวกเขาเห็นความยากลำบากที่จะสร้างครอบครัวและหางานที่มั่นคงทำ พวกเขาสงสัยว่าจะอุทิศตนทำงานทางด้านการเมือง วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ ได้อย่างจริงจังหรือไม่ เพื่อสร้างสังคมที่มีโฉมหน้าความเป็นมนุษย์และเป็นพี่น้องกันมากขึ้น

เป็นเรื่องสำคัญที่ความไม่สบายใจและความคิดเบื้องหลังเหล่านี้ จะได้รับความสนใจในทุกระดับของสังคม พระศาสนจักรมองเยาวชนด้วยความหวังและความเชื่อมั่น พระศาสนจักรสนับสนุนพวกเขาให้แสวงหาความจริง ให้ปกป้องความดีส่วนรวม เปิดใจต่อโลกรอบตัวพวกเขา และมุ่งมั่นที่จะเห็น "สิ่งใหม่ๆ" (ฮอสย 42:9; 48:6)

ผู้ให้การศึกษา

2. การศึกษาเป็นการผจญภัยที่ยากลำบากและน่าสนใจที่สุดในชีวิต คำว่า *Educating* (การให้การศึกษา) มาจากภาษาละตินว่า *educere* หมายถึง การนำเยาวชนให้เคลื่อนออกไปจากตัวเอง และแนะนำพวกเขาให้รู้จักความเป็นจริง มุ่งไปสู่ความสมบูรณ์พร้อม ที่นำไปสู่การเติบโตก้าวหน้า พัฒนาการแห่งการเติบโตก้าวหน้านี้ได้รับการส่งเสริมด้วยการเผชิญกับเสรีภาพสองแบบ คือแบบผู้ใหญ่และแบบเยาวชน พัฒนาการนี้เรียกร้องความรับผิดชอบในส่วนของผู้เรียนรู้ ซึ่งต้องเปิดใจกว้างต่อการได้รับการชี้นำไปสู่ความเข้าใจถึงความจริง และในส่วนของผู้ให้การศึกษา ผู้ต้องพร้อมที่จะอุทิศตัวเอง ด้วยเหตุนี้ ในปัจจุบันเราต้องการผู้ที่เป็นประจักษ์พยานที่แท้จริงมากกว่าแต่ก่อน และไม่เพียงแต่ผู้ที่ถ่ายทอดกฎระเบียบและข้อเท็จจริงแบบเป็นส่วนๆ เท่านั้น แต่เราต้องการประจักษ์พยาน ผู้สามารถมองออกไปไกลมากกว่าผู้อื่น เพราะชีวิตของพวกเขากว้างกว่ามากนัก ผู้เป็นประจักษ์พยานคือผู้ที่ดำเนินชีวิตของตัวเองเพื่อผู้อื่น

การศึกษาในเรื่องสันติและความยุติธรรมที่แท้จริงเกิดขึ้นที่ไหน? ลำดับแรกคือในครอบครัว เนื่องจากพ่อแม่คือผู้ให้การศึกษาเป็นอันดับแรก ครอบครัวคือหน่วยแรกของสังคม "ในครอบครัวนี้เองที่เด็กๆ ได้เรียนรู้คุณค่าของความเป็นมนุษย์และการเป็นคริสตชน ที่จะช่วยเขาดำรงชีวิตอย่างสร้างสรรค์และสันติร่วมกับผู้อื่น ในครอบครัวนี้เองที่เด็กๆ เรียนรู้ความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน ระหว่างชนรุ่นต่างๆ เรียนรู้การเคารพกฎระเบียบ การให้อภัย และรู้จักต้อนรับผู้อื่น" [1] ครอบครัวเป็นโรงเรียนแห่งแรกที่เราได้รับการฝึกอบรมในเรื่องความยุติธรรมและสันติ

เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในโลกที่ครอบครัวและชีวิตเอง ถูกคุกคามอย่างต่อเนื่อง และแตกเป็นเสี่ยงๆ อยู่เสมอ สภาพการทำงานที่มักเข้ากันไม่ได้กับความรับผิดชอบต่อครอบครัว ความกังวลเกี่ยวกับอนาคต จังหวะก้าวชีวิตที่เร่งรีบ ไร้การควบคุม ความจำเป็นที่ต้องเคลื่อนย้ายที่อยู่บ่อยๆ เพื่อให้แน่ใจว่ามีรายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพ ยังไม่ต้องกล่าวถึงการยังชีพอยู่เพียงเพื่อให้รอด สิ่งเหล่านี้ทำให้เป็นการยากที่จะให้หลักประกันได้ว่าเด็กๆ จะได้รับสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดประการหนึ่ง นั่นคือ การมีพ่อแม่อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน การที่พ่อแม่อยู่ด้วยทำให้ความเป็นไปได้ต่อการร่วมทุกข์สุขในหนทางแห่งชีวิตลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และยังช่วยถ่ายทอดประสบการณ์และความเชื่อมั่นที่พ่อแม่ได้รับจากช่วงเวลาที่ผ่านมาผ่านไป เป็นประสบการณ์และความเชื่อมั่นที่สามารถสื่อสารถ่ายทอดให้กันและกันได้ ก็โดยการใช้เวลาอยู่ร่วมกันเท่านั้น ข้าพเจ้าแนะนำให้พ่อแม่อย่าได้ท้อแท้ แต่ให้กำลังใจบรรดาบุตรของตน โดยการดำเนินชีวิตของตนเป็นแบบอย่าง ด้วยการมอบความหวังของตนไว้ในพระเจ้าให้อยู่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด พระองค์ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดของความยุติธรรมและสันติที่แท้จริง

ข้าพเจ้ายังขอส่งสารมายังผู้ที่รับผิดชอบในสถาบันการศึกษาต่างๆ ด้วยความรู้สึกรับผิดชอบอย่างยิ่ง ขอให้พวกท่านให้หลักประกันว่า ศักดิ์ศรีของแต่ละบุคคลต้องได้รับการเคารพและชื่นชมเสมอ ขอให้พวกท่านได้เอาใจใส่ใจว่าเยาวชนทุกคนสามารถค้นพบกระแสเรียกของเขาและเธอ และได้รับความช่วยเหลือให้พัฒนาพระพรที่ได้รับจากพระเจ้านี้ ขอให้พวกท่านสร้างหลักประกันต่อครอบครัวว่าบรรดาบุตรของพวกเขาจะได้รับการศึกษาที่ไม่ขัดต่อมโนธรรมและหลักศาสนาของตน

สถาบันการศึกษาทุกๆ แห่ง ควรจะเป็นพื้นที่ที่เปิดต่อพระเจ้า และสิ่งสูงสุดทั้งหมด เป็นสถานที่แห่งการเสวนา สถานที่แห่งการประสานสอดคล้องกัน และสถานที่แห่งการรับฟังอย่างใส่ใจ เป็นสถานที่ซึ่งเยาวชนรู้สึกว่าจะได้รับความชื่นชมเพราะความสามารถส่วนตัวและความมั่งคั่งภายในของตน และสามารถเรียนรู้ที่จะภาคภูมิใจในความเป็นพี่น้องชายหญิงของตน ขอให้เยาวชนได้รับการสอนให้ลิ้มรสความชื่นชมที่เกิดจากการปฏิบัติเมตตาธรรมและความรักต่อผู้อื่นในแต่ละ

วัน และมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการสร้างสังคมที่มีความเป็นมนุษย์และเป็นพี่เป็นน้องกันมากยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าเรียกร้องบรรดาผู้นำทางการเมือง ได้ให้ความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมแก่บรรดาครอบครัวและสถาบันการศึกษาต่างๆ ในการใช้สิทธิและปฏิบัติหน้าที่ของตนในการให้การศึกษา พ่อแม่ควรต้องได้รับการสนับสนุนที่เพียงพอเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ของตน ขอให้พวกท่านให้หลักประกันว่าจะไม่มีเด็กคนใดที่ถูกปฏิเสธต่อการเข้าถึงการศึกษา และครอบครัวสามารถเลือกได้อย่างอิสระเสรี ถึงแบบแผนการศึกษาที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดสำหรับบุตรของตน ขอให้พวกท่านมุ่งมั่นช่วยให้ครอบครัวที่ต้องพลัดพรากจากกันเพราะความจำเป็นต้องการเลี้ยงครอบครัว ได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง ขอให้พวกท่านช่วยให้เยาวชนได้เห็นภาพลักษณ์ทางการเมืองที่โปร่งใสในฐานะที่เป็นภาคบริการรับใช้ที่แท้จริงเพื่อความดีสำหรับทุกคน

ข้าพเจ้าไม่อาจลืมที่จะเรียกร้องโลกของสื่อมวลชน ให้มีคุณูปการต่อการศึกษา ในสังคมปัจจุบัน สื่อมวลชนมีบทบาทพิเศษ พวกท่านไม่เพียงให้ข้อมูลข่าวสารเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความคิดในจิตใจของผู้ชมผู้ฟังของตนด้วย ซึ่งทำให้พวกท่านสามารถมีคุณูปการที่สำคัญต่อการศึกษาของเยาวชน นอกจากนี้แล้ว ยังมีความสำคัญที่ต้องไม่ลืมว่าการศึกษาและการสื่อสารนั้นมีความเกี่ยวข้องใกล้ชิดกันเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาเกิดขึ้นโดยอาศัยการสื่อสารซึ่งมีอิทธิพลในการหล่อหลอมบุคคลให้ดีขึ้นหรือเลวลงก็ได้

เยาวชนเองก็จำเป็นจะต้องมีความกล้าหาญในการดำเนินชีวิตด้วยมาตรฐานที่สูงที่กำหนดไว้ใช้สำหรับผู้อื่นด้วย มาตรฐานนั้นคือความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ ขอให้พวกท่านมีความเข้มแข็งที่จะใช้เสรีภาพของตนอย่างดีและชาญฉลาด เยาวชนเองก็มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการศึกษาของตนเช่นกัน รวมถึงการศึกษาในเรื่องความยุติธรรมและสันติด้วย

การให้การศึกษาในเรื่องความจริงและเสรีภาพ

3. ครั้งหนึ่ง ท่านนักบุญออกัสติน ตั้งคำถามว่า "มีอะไรบ้างที่มนุษย์ต้องการลึกซึ้งซึ่งมากกว่าความจริง?" ("*Quid enim fortius desiderat anima quam veritatem?*") [2] โฉมหน้าของสังคมที่มีความเป็นมนุษย์ ขึ้นอยู่กับคุณูปการของการศึกษาที่ช่วยให้คำถามที่ไม่อาจห้ามได้นี้ดำรงอยู่ต่อไป อันที่จริง การศึกษาเป็นเรื่องของการอบรมบุคคลอย่างครบทุกมิติ รวมถึงมิติทางศีลธรรมและจิตวิญญาณด้วย โดยเน้นเป้าหมายสูงสุดของมนุษย์และความดีของสังคมที่เขาเป็นสมาชิก ดังนั้น เพื่อให้การศึกษาถึงความจริง สิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างแรก คือการที่จะรู้ว่าบุคคลมนุษย์คือใคร และการรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ เมื่อได้ไตร่ตรองโลกรอบตัวแล้ว ผู้นิพนธ์บทเพลง

สดุดีได้สะท้อนว่า "เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นฟ้าสวรรค์ ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงสร้างสรรคไว้ มองดูเดือนดาวที่พระองค์ทรงประดับไว้อย่างมั่นคง มนุษย์เป็นใครพระองค์จึงทรงระลึกถึงเขา มนุษย์ที่ต้องตายเป็นใครเล่า พระองค์จึงต้องทรงเอาพระทัยใส่" (สดด 8:4-5) นี่คือนิยามพื้นฐานที่จะต้องตั้งคำถาม: "มนุษย์คือใครกันเล่า?" มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ภายในจิตใจของเขากระหายหาชีวิตนิรันดร กระหายหาความจริง เป็นความจริงที่ไม่ใช่เป็นส่วนๆ แต่เป็นความจริงที่สามารถอธิบายถึงความหมายของชีวิต เนื่องจากมนุษย์ถูกสร้างตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า และมีความละม้ายกับพระองค์ การตระหนักอย่างสุดซึ้งว่าชีวิตเป็นพระพรที่ประมาธคามมิได้ ได้นำไปสู่การค้นพบศักดิ์ศรีที่ลึกซึ้งและไม่สามารถล่วงละเมิดได้ของมนุษย์แต่ละคน ด้วยเหตุนี้ ก้าวแรกในการศึกษาคือการเรียนรู้ที่จะตระหนักถึงภาพลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างในตัวมนุษย์ ตามด้วยการเรียนรู้ที่จะเคารพมนุษย์แต่ละคนอย่างลึกซึ้ง และช่วยเหลือผู้อื่นให้ดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับศักดิ์ศรีที่สูงค่านี้ เราต้องไม่ลืมว่า "การพัฒนามนุษย์ที่ถูกต้องแท้จริง ต้องเกี่ยวกับบุคคลทั้งครบในทุกๆ มิติแห่งชีวิต" [3] รวมไปถึงมิติเหนือธรรมชาติ และเราไม่อาจเสียสละบุคคลเพื่อเห็นแก่ความดีเฉพาะบางประการ ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจหรือสังคม ไม่ว่าจะเป็นส่วนตัวหรือส่วนรวม

มนุษย์จะเข้าใจความหมายของเสรีภาพแบบมนุษย์ได้ก็ด้วยการดำรงความสัมพันธ์กับพระเจ้าเท่านั้น จึงเป็นหน้าที่ของการศึกษาที่จะอบรมมนุษย์ให้มีเสรีภาพที่แท้จริง การดำเนินการดังว่านี้ มิใช่ไม่มีอุปสรรคหรือถือเอาเจตจำนงเสรีเป็นสิ่งที่สูงสุด มิใช่การถือเอาตัวเองเป็นหลัก (the absolutism of the self) เมื่อมนุษย์เชื่อว่าตัวเองเป็นสิ่งที่สูงสุดโดยไม่หวังพึ่งใครหรือสิ่งอื่นใด และสามารถทำทุกสิ่งตามที่เขาต้องการ ในที่สุดเขาก็พบความขัดแย้งระหว่างความจริงของชีวิตตัวเองกับการสูญเสียเสรีภาพของตน ในทางตรงกันข้าม มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์ เขาต้องดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับผู้อื่น และโดยเฉพาะกับพระเจ้า เสรีภาพที่แท้จริงไม่อาจเกิดขึ้นได้หากปราศจากพระเจ้า

เสรีภาพมีคุณค่าสูงส่งแต่ก็เปราะบางเช่นกัน อาจเกิดความเข้าใจผิดและนำเสรีภาพไปใช้ในทางที่ผิดๆ "ทุกวันนี้ อุปสรรคที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนเป็นพิเศษต่อหน้าที่การให้การศึกษา คือแนวคิดสัมพัทธนิยม (relativism) ที่ดำรงอยู่ในสังคมและวัฒนธรรมของเรา แนวคิดนี้ถือว่ามีอะไรเป็นความจริงเบ็ดเสร็จเด็ดขาด โดยยึดถือเอาตัวเองและความปรารถนาของตนเป็นหลัก สูงสุดเพียงอย่างเดียว ภายใต้เสรีภาพที่ฉาบฉวยนี้ ก็ได้กลายเป็นคุกขังแต่ละคน ซึ่งแยกประชาชนออกจากกัน กักขังแต่ละบุคคลไว้ให้อยู่กับตัวของเขาหรือเธอเองเท่านั้น ดังนั้น ด้วยความคิดสัมพัทธนิยมแบบนี้ การศึกษาที่แท้จริงจึงไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากปราศจากแสงสว่างแห่งความจริง ไม่ช้าก็เร็ว มนุษย์แต่ละคนก็ตกอยู่ในสภาพที่ไม่แน่ใจต่อความดีของชีวิตของตัวเอง และ

ความสัมพันธ์ที่ประกอบเป็นความดีนั้น ไม่แน่ใจต่อเหตุผลของเขาหรือเธอ ในการมุ่งมั่นสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ร่วมกับผู้อื่น” [4]

ดังนั้น ในการใช้เสรีภาพของตน มนุษย์จะต้องเคลื่อนให้พ้นจากแนวคิดสัมพัทธนิยมและหันมาค้นพบความจริงเกี่ยวกับตัวเองและความจริงเกี่ยวกับความดีและความชั่วร้าย ในห้วงลึกของมโนธรรมของตนนั้น มนุษย์ค้นพบกฎที่ตนมิได้เป็นผู้กำหนดให้ตัวเอง แต่เขาต้องปฏิบัติตามเสียงมโนธรรมนี้ ที่เรียกร้องเขาให้รักและกระทำแต่สิ่งดีๆ หลีกเลียงสิ่งชั่วร้าย และมีความรับผิดชอบต่อสิ่งดีและสิ่งชั่วร้ายที่ตนกระทำ [5] ดังนั้น การใช้เสรีภาพจึงเกี่ยวข้องของสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับกฎศีลธรรมตามธรรมชาติซึ่งมีลักษณะสากล เป็นการแสดงถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์แต่ละคนและหล่อหลอมส่วนสำคัญของสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และหน้าที่ และด้วยเหตุนี้ ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย การใช้เสรีภาพจึงเป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิตร่วมกันด้วยความยุติธรรมและสันติสุข

ดังนั้น สิทธิในการใช้เสรีภาพจึงเป็นหัวใจของการส่งเสริมความยุติธรรมและสันติ ซึ่งเรียกร้องให้มีการเคารพต่อตัวเองและผู้อื่น รวมถึงผู้ที่มีวิถีชีวิตและการดำรงชีพแตกต่างจากคนอื่นอย่างมากมาด้วย ทศนคตินี้ก่อให้เกิดองค์ประกอบต่างๆ ที่หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว สันติและความยุติธรรมก็จะเป็นเพียงคำพูดโดยไม่มีแก่นสาร นั่นคือการไว้วางใจซึ่งกันและกัน ความสามารถที่จะเสวนาอย่างสร้างสรรค์ ความเป็นไปได้ที่จะให้อภัย ซึ่งมนุษย์แต่ละคนปรารถนาจะได้รับอย่างสม่ำเสมอ แต่กลับยากที่จะให้ การปฏิบัติเมตตาธรรมร่วมกัน ความรักต่อผู้อ่อนแอที่สุด รวมไปถึงความพร้อมที่จะเสียสละ

ให้การศึกษาเรื่องความยุติธรรม

4. ในโลกของเราที่ซึ่งแม้ว่าจะมีการแสดงให้เห็นความตั้งใจดีก็ตาม แต่คุณค่าของบุคคล ศักดิ์ศรีของมนุษย์และสิทธิมนุษยชนกลับถูกคุกคามอย่างรุนแรง ด้วยความโน้มเอียงอันแพร่หลายในการพึ่งพาเฉพาะต่อหลักเกณฑ์ของผลประโยชน์ กำไร และการถือครองวัตถุปัจจัย จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องไม่ละทิ้งแนวคิดเรื่องความยุติธรรมที่เกิดจากรากฐานเหนือธรรมชาติที่จริง ความยุติธรรมมิใช่เป็นสิ่งที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมา เนื่องจากสิ่งที่ยุติธรรมนั้นมิได้ถูกกำหนดไว้ด้วยบทบัญญัติทางกฎหมาย แต่ด้วยอัตลักษณ์ที่ลึกซึ้งของตัวมนุษย์เอง ความยุติธรรมเป็นวิสัยทัศน์ที่ครบถ้วนของมนุษย์ที่ช่วยเราให้รอดพ้นจากการตกหลุมแนวคิดความยุติธรรมตามข้อตกลงสัญญา และช่วยเราให้ค้นพบความยุติธรรมภายใต้แนวคิดของความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวและความรัก [6]

เราไม่อาจเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่วัฒนธรรมสมัยใหม่บางกระแส ถูกสร้างขึ้นบนหลักการทางเศรษฐกิจแบบ เหตุผลนิยม (rationalist) และ ปัจเจกนิยม (individualist) ซึ่งตัดขาดจากแนวคิดเรื่องความยุติธรรมที่มีรากฐานมาจากสิ่งเหนือธรรมชาติ และแยกออกจากเมตตาธรรม และความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียว "การส่งเสริม 'นครทางโลก' (The earthy city) ไม่ใช่กระทำได้โดยความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิและหน้าที่เพียงเท่านั้น แต่ด้วยขอบเขตพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่กว่ามาก นั่นคือความสัมพันธ์ของการให้เปล่า ความมีเมตตา และความเป็นหนึ่งเดียว การปฏิบัติความรักเมตตา แสดงให้เห็นเสมอๆ ถึงความรักของพระเจ้าในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ความรักเมตตาให้คุณค่าทางเทววิทยาและความรอด แก่ความมุ่งมั่นทั้งมวลเพื่อความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในโลก" [7]

"ผู้หิวกระหายความชอบธรรมย่อมเป็นสุขเพราะเขาจะอิ่ม" (มธ 5:6) เขาเหล่านั้นจะอิ่มเพราะเขาหิวและกระหายความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ด้วยตัวเขาเอง และกับพี่น้องชายหญิง และกับสิ่งสร้างทั้งมวล

ให้การศึกษาในเรื่องสันติ

5. "สันติภาพมิใช่ภาวะของการปราศจากสงครามเท่านั้น และไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับการรักษาตุลาอำนาจระหว่างฝ่ายที่ขัดแย้งกัน สันติภาพไม่อาจเกิดขึ้นบนโลกได้ โดยไม่มีการปกป้องความดีของบุคคลมนุษย์ การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์อย่างอิสระเสรี การเคารพศักดิ์ศรีของบุคคลมนุษย์และประชาชน และการปฏิบัติต่อกันฉันพี่น้องอย่างนอบน้อม" [8] เราผู้เป็นคริสตชนเชื่อว่าพระคริสต์คือองค์สันติที่แท้จริงของเรา ในพระองค์และโดยทางเขนของพระองค์นั้น พระเจ้าได้ทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์ และได้ทำลายกำแพงแห่งการแบ่งแยกที่แยกเราออกจากกันและกัน (เทียบ ฮฟ 2:14-18) ในพระองค์นั้น มีเพียงครอบครัวเดียวที่คืนดีกันในความรัก

อย่างไรก็ตาม สันตินี้มิใช่เป็นเพียงพระพรที่ได้รับ แต่ยังเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำให้สันติเกิดขึ้นด้วย เพื่อให้เราเป็นผู้สร้างสันติที่แท้จริง เราจะต้องให้การศึกษาตัวเราเองด้วยการปฏิบัติความเมตตาปรานี ความเป็นปึกแผ่นหนึ่งเดียวกัน การทำงานร่วมกัน ความเป็นพี่น้องกัน การมีส่วนร่วมอย่างเข้มแข็งในชุมชน และเอาใส่ใจต่อการสร้างการตระหนักรู้ต่อปัญหาในระดับชาติและระหว่างประเทศ และเห็นความสำคัญต่อการแสวงหาวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการกระจายความมั่งคั่ง การส่งเสริมการเจริญเติบโต ความร่วมมือกันเพื่อการพัฒนาและการแก้ไขความขัดแย้ง พระเยซูเจ้าทรงเทศนาบนภูเขาว่า "ผู้สร้างสันติย่อมเป็นสุขเพราะเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า" (มธ 5:9)

สันติสำหรับทุกคน คือผลพวงของความยุติธรรมสำหรับทุกคน และไม่มีใครที่จะหลีกเลี่ยงภาระหน้าที่อันสำคัญนี้ ในการส่งเสริมความยุติธรรม ตามความสามารถเฉพาะและความรับผิดชอบของแต่ละคน สำหรับเยาวชนผู้มีอุดมคติอันแกร่งกล้า ข้าพเจ้าขอเชื้อเชิญท่านเป็นพิเศษให้อดทนและพากเพียรในการแสวงหาความยุติธรรมและสันติ ในการฝึกฝนให้รู้ถึงว่า อะไรที่เป็นธรรมและเป็นความจริง แม้ว่าจะต้องเสียสละตนเองและวางทวนกระแสน้ำก็ตาม

ยกสายตาเงยขึ้นหาพระเจ้า

6. ต่อหน้าสิ่งท้าทายอันยุ่งยากในการเดินบนหนทางแห่งความยุติธรรมและสันติ เราอาจถูกลองใจให้ถามคำถาม ดังถ้อยคำของผู้นิพนธ์บทเพลงสดุดีว่า "ข้าพเจ้าเงยหน้ามองภูเขา ข้าพเจ้าจะได้รับความช่วยเหลือจากที่ใดเล่า?" (สดุด 121:1)

ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะกล่าวกับทุกท่าน เฉพาะอย่างยิ่งกับเยาวชน โดยปรารถนาที่จะกล่าวย้ำในเรื่องนี้ว่า "ไม่ใช่อุดมการณ์ที่ช่วยให้โลกรอดพ้น แต่คือการหันกลับไปหาพระเจ้าผู้ทรงชีวิต พระผู้สร้างของเรา ผู้ทรงเป็นหลักประกันแห่งเสรีภาพของเรา และให้หลักประกันต่อสิ่งที่ดีและแท้จริงเท่านั้น ที่จะช่วยโลกให้รอดได้ เป็นการหันกลับไปอย่างไม่มีเงื่อนไขสู่พระเจ้าผู้ทรงเป็นมาตรฐานว่าอะไรถูกต้อง และในเวลาเดียวกันก็ทรงเป็นความรักชั่ววันรันดร์ และมีอะไรที่สามารถช่วยเราให้รอดได้นอกจากความรักเล่า?" [9] ความรักเกิดความยินดีในความจริง เป็นพลังที่ช่วยเราให้มุ่งมั่นต่อความจริง ความยุติธรรม สันติ เพราะความรักอดทนต่อทุกสิ่ง เชื่อในทุกสิ่ง หวังในทุกสิ่ง และยืนหยัดในทุกสิ่ง (เทียบ 1 คร 13:1-13)

เยาวชนที่รัก ลูกเป็นพระพรที่ทรงคุณค่าสำหรับสังคม อย่าได้ยอมจำนนต่อความท้อแท้เมื่อเผชิญความยากลำบาก และอย่าได้ปล่อยตัวให้กับหนทางแก้ไขที่จอมปลอม ซึ่งมักจะดูเหมือนว่าเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการเอาชนะปัญหา อย่าได้กลัวเกรงที่จะมุ่งมั่นอุทิศตนต่องานที่ยากลำบาก และการเสียสละ ต่อการเลือกแนวทางที่ต้องการความซื่อสัตย์และความเสมอต้นเสมอปลาย ความถ่อมตน และการอุทิศตน จงมีความมั่นใจในความเป็นเยาวชนของลูก และความปรารถนาอย่างลึกซึ้งถึงความสุข ความจริง ความมั่งคั่ง และความรักที่แท้จริง จงใช้ชีวิตในช่วงเวลานี้ของลูกอย่างเต็มที่ มีความหมายและเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้น

จงตระหนักว่าตัวลูกเองเป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจให้แก่ผู้อื่น ยิ่งไปกว่านั้น ต่อความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะความอยุติธรรมและการทุจริตคอร์รัปชัน และมุ่งสร้างอนาคตที่ดีกว่า จงตระหนักถึงศักยภาพของลูก อย่ามุ่งแต่ตัวเองเป็นหลัก แต่จงทำงานเพื่ออนาคตที่สดใสที่สุดสำหรับทุกคน ลูกจะไม่โดดเดี่ยวเลย พระศาสนจักรมีความมั่นใจในลูก ติดตามลูก ให้กำลังใจลูก และปรารถนา

ที่จะมอบของขวัญอันทรงคุณค่าที่สุดที่พระศาสนจักรมีให้แก่ลูก นั่นคือ ในทุกโอกาสที่เงยหน้าขึ้น สบสายตากับพระเจ้า อยู่ต่อหน้ากับพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นองค์ความยุติธรรมและสันติ

สำหรับชายและหญิงทุกท่านทั่วทั้งโลก ผู้ใส่ใจต่อการสร้างสันติ ข้าพเจ้าขอบอกว่าสันติมิใช่ พระพรที่ได้รับแล้ว แต่เป็นเป้าหมายที่เราแต่ละคนและทุกคนต้องปรารถนาไปให้ถึง ขอให้เรามอง อนาคตด้วยความหวังมากขึ้น ขอให้เราให้กำลังใจซึ่งกันและกันในระหว่างการเดินทางสายนี้ ขอให้เราทำงานร่วมกันเพื่อให้โลกของเรามีโฉมหน้าแห่งความเป็นมนุษย์และความเป็นพี่น้องกัน มากขึ้น และให้เราถือเป็นการรับผิดชอบร่วมกันต่อชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหน้าที่ให้การอบรมพวกเขาให้เป็นประชากรแห่งสันติและผู้สร้างสันติ ข้าพเจ้านำเสนอการ ไตร่ตรองของข้าพเจ้าด้วยความคิดเหล่านี้ และขอเรียกร้องทุกคน ขอให้เรารวมพลังด้านจิตใจ ศีลธรรมและทรัพยากรวัตถุเพื่อเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ในการ "ให้การศึกษายาวชนในเรื่องความ ยุติธรรมและสันติ"

จากวาติกัน 8 ธันวาคม 2011

พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16

-
- [1] BENEDICT XVI, *Address to Administrators of Lazio Region and of the Municipality and Province of Rome* (14 January 2011): *L'Osservatore Romano*, 15 January 2011, p. 7
 - [2] *Commentary on the Gospel of John*, 26, 5
 - [3] BENEDICT XVI, Encyclical Letter *Caritas in Veritate* (29 June 2009), 11: *AAS* 101 (2009), 648; cf. PAUL VI, Encyclical Letter *Populorum Progressio* (26 March 1967), 14: *AAS* 59 (1967), 264
 - [4] BENEDICT XVI, *Address for the Opening of the Diocesan Ecclesial Meeting in the Basilica of Saint John Lateran* (6 June 2005): *AAS* 97 (2005), 816
 - [5] Cf. SECOND VATICAN ECUMENICAL COUNCIL, Pastoral Constitution on the Church in the Modern World *Gaudium et Spes*, 16
 - [6] Cf. BENEDICT XVI, *Address to the Bundestag* (Berlin, 22 September 2011): *L'Osservatore Romano*, 24 September 2011, pp. 6-7
 - [7] ID., Encyclical Letter *Caritas in Veritate*, 6 (29 June 2009), 6: *AAS* 101 (2009), 644-645
 - [8] *Catechism of the Catholic Church*, No. 2304
 - [9] BENEDICT XVI, *Address at Youth Vigil* (Cologne, 20 August 2005): *AAS* 97 (2005), 885-886